

עפ"ת 48259/11/23 - שלומי ש. שדה נגד מדינת-ישראל, תעבורה חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 48259-11-23 שלומי ש. שדה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10155935611
בפני כבוד השופט מאזן דאוד
המערער: שלומי ש. שדה,

- נגד -
המשיבה: מדינת-ישראל, תעבורה חיפה

ב"כ המערער: המערער בעצמו (עו"ד)

ב"כ המשיבה: עו"ד אופיר כהן מפרקליטות חיפה - פלילי

פסק דין

מבוא:

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה, (להלן: "בימ"ש קמא"), אשר ניתן על ידי השופטת רונה פרסון, בתיק תת"ע 5264-03-21.

הכרעת הדין ניתנה ביום 7.3.23 וגזר הדין ניתן ביום 22.6.23.

ההליך בבית משפט קמא:

2. המערער הובא לדין בבית משפט קמא בגין עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, בעת הנהיגה, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

3. עסקינן בעבירה מסוג ברירת משפט אשר המערער, עו"ד במקצועו, בחר להגיש בקשה להישפט,

משכך נפתח התיק בבימ"ש קמא.

4. בכתב האישום נטען כי המערער נהג ביום 28.6.20, בכביש 22, ברכב פרטי מסוג "ניסאן", ובעת שהרכב היה בתנועה אחז או השתמש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית.
5. המערער, כפר בעובדות כתב האישום וטען כי נהג ברכב עם מערכת מולטימדיה משוכללת וכי כשהשוטר עצר אותו הוא היה בעיצומה של שיחת טלפון (באמצעות מערכת המולטימדיה) עם עו"ד אחר וכי לא ייתכן שהשוטר יכול היה להבחין בו ממקום עמידתו, משכך נקבע התיק לשמיעת ראיות.
6. בימ"ש קמא לאחר ששמע את השוטר שערך את הדו"ח ואת המערער והתרשם מהם ולאחר שעייין בדו"ח שערך השוטר (ת/1) וצפה בסרטון (ת/2) אשר צולם עם עצירת רכבו של המערער, באמצעות מצלמת הגוף של השוטר, הגיע לכלל מסקנה כי עובדות כתב האישום הוכחו בפניו מעבר לספק סביר.
- בימ"ש קמא קבע כי עדותו של השוטר עקבית ומהימנה ואילו עדותו של המערער אינה משכנעת ואינה מחזקת את גרסתו, משכך ביכר בימ"ש קמא את גרסת השוטר על פני גרסת המערער וקבע כי המשיבה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לספק סביר ולכן הרשיע את המערער בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.
7. לאחר שבימ"ש קמא שמע את הטיועונים לעונש גזר על המערער קנס בסך 2000 ₪ ופסילה לתקופה של חודש על תנאי למשך 3 שנים.

טענות הצדדים;

8. המערער מיקד את הערעור על הכרעת הדין וטען כי לא היה כל מקום להרשיעו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. לטענתו, שגה בימ"ש קמא עת העדיף את גרסת השוטר על פני גרסת המערער, כאשר עדות השוטר הינה עדות יחידה שאינה מתיישבת כלל עם העובדות ביום האירוע וכאשר אין בידי המשיבה ולו ראייה אחת המתעדת את המערער עם מכשיר הטלפון ביד. עוד טען כי השוטר לא קיים את ההנחיות המשטרתיות ולא תיעד באופן מלא את פרטי הטלפון בו אחז לכאורה המערער ולא תיעד כל שימוש שנעשה באותו מכשיר אם אכן נעשה.
9. אשר לגזר הדין, טען המערער כי שגה בימ"ש קמא עת העניש אותו לשלם קנס בסך 2000 כאשר הקנס המקורי, ברירת המחדל, עמד על סך של 1000 ₪. עוד טען כי שגה בימ"ש קמא עת הטיל עליו חודש פסילה על תנאי למשך 3 שנים. לטענתו, בימ"ש קמא הטיל עליו עונש כבד יותר מהעונש שניתן בעת מתן הודעת הקנס, אך ורק בשל העובדה שבחר להנות מזכות הגישה לערכאות ולפנות בבקשה

להישפט כדי להוכיח את טענותיו.

10. מנגד, סבורה המשיבה כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו. המשיבה טענה כי הערעור מתמקד על ממצאים שבעובדה, שכידוע ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב. עוד טענה כי הכרעת הדין מנומקת ומפורטת שניתנה לאחר שבימ"ש קמא מצא שעדות השוטר עקבית ומהימנה ולאחר שהמערער עצמו אישר שבסרטון רואים שברכב יש מתקן לטלפון אבל טלפון לא היה במתקן וגם אישר שהיה טלפון על הכסא ושבתא הכפפות יש טלפון נוסף, דבר שמחזק את המפורט בדו"ח השוטר.

11. אשר לעונש, טענה המשיבה כי למרות עברו התעבורתי של המערער, שלחובתו לא פחות מ- 50 הרשעות קודמות, הרי העונש מתחשב מאוד בהינתן העובדה שלא הוטל רכיב פסילה בפועל.

דין והכרעה:

12. לאחר שעינתי בהודעת הערעור, בפסק דינו של בימ"ש קמא ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור על פסק הדין ולהלן נימוקי.

5129371

13. הלכה ידועה היא, כי אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית. זאת נוכח היתרון המוקנה לערכאה הדיונית אשר יכולה להתרשם באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים שבאו לפניו וממהימנות גרסאותיהם. משכך, התערבות ערכאת הערעור בעניינים כגון דא תהא שמורה למקרים חריגים ויוצאי דופן - ראו לעניין זה ע"פ 10432/05 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (18.6.2007); ע"פ 8470/19 **מדינת ישראל נ' בורובסקי**, פסקה 14 (25.8.2021); וענייננו אינו נמנה עם שורת המקרים החריגים המצדיקים התערבותה של ערכאת הערעור.

14. בענייננו, בבסיס הכרעת הדין עומדת התרשמותו של בימ"ש קמא מעדותו של השוטר ומעדות המערער. התרשמות זו היא אשר הביאה את בימ"ש קמא, בין היתר, להשתכנע "**מעל לספק סביר**" כי המערער עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. בימ"ש קמא קבע כי עדות השוטר "**מתארת נאמנה ומשקפת את הנסיבות עובר לביצוע העבירה ורישום הדו"ח**" - סעיף 5 להכרעת הדין. בהמשך קבע בימ"ש קמא כי "**עדויותו של השוטר עקבית ומהימנה וכי הוא לא שינה את גרסתו בחקירתו הנגדית. השוטר תיאר את נסיבות האירוע באופן מפורט בדו"ח, הן ביחס לאופן בו הבחין בנאשם (המערער) ממקום עמידתו והן ביחס לאופן ביצוע העבירה על ידי הנאשם (המערער)**" - (סעיף 11 להכרעת הדין). בימ"ש קמא גם צפה בסרטון וקבע כי הסרטון מחזק את גרסת השוטר אשר הבחין במערער אוחז בטלפון נייד ביד ימין צמוד לגלגל ההגה. זאת ועוד, גם הימצאותו של הטלפון, לאחר עצירת רכב המערער, במושב הנוסע שליד הנהג, מחזק את גרסת השוטר. בימ"ש קמא

לא הסתפק בדברים אלו, אלא המשיך ובחן את עדות המערער, תוך שקבע כאמור לעיל כי עדותו של המערער "**אינה משכנעת ואינה מחזקת את גרסתו**" - (סעיף 12 להכרעת הדין). עוד ציין בימ"ש קמא כי המערער "**אישר כי בסרטון רואים שיש ברכב מתקן לטלפון וכי לא היה עליו טלפון**" - (סעיף 14 להכרעת הדין). עוד אישר המערער כי "**בתא הכפפות יש טלפון נוסף שמחובר למערכת המולטימדיה**". יתרה מזו, ציין בימ"ש קמא כי "**הודאתו של הנאשם (המערער) כי קיים שיחה בטלפון מחזקת דווקא את ראיות התביעה. מעבר לכך, מעדותו של הנאשם (המערער) עולה כי היו שני מכשירי טלפון ברכב כאשר אחד מהם היה מונח על הכסא ליד מושב הנהג, דבר המחזק גם כן את גרסת התביעה**" - (סעיף 15 להכרעת הדין). בסיכום הדברים, ועל יסוד התרשמותו הישירה מהעדים, ביכר בימ"ש קמא את עדות השוטר, על פני עדות המערער.

15. בממצאיו ובקביעותיו אלו של בימ"ש קמא העומדים בליבת הכרעת הדין, לא מצאתי כל עילה להתערבותי. קביעות אלו אינן נמנות עם שורת המקרים החריגים המצדיקים התערבותה של ערכאת הערעור. מסקנותיו אלו של בימ"ש קמא מבוססות ונתמכות כדבעי בעדות השוטר, ואף זוכות לחיזוק בסרטון ובמימצאים שבשטח. די בכך על מנת לדחות את הערעור.

16. למעלה מן הצורך, אתייחס לטענת המערער לקיומם של כשלים ראייתיים בדמות היעדר תיעוד, טענה שלא מצאתי בה ממש. אכן, על הדו"חות הניתנים על ידי השוטרים להיות מפורטים דיים וכי היעדר תיעוד מתאים, עלול לעורר במקרים מסויימים ספק באשמו של מקבל הדו"ח. דאולם, אין הדבר מחייב תיעוד כל תג ותג של האירוע. די בתיעוד העובדות המקימות את יסודות העבירה ונסיבות ביצועה, וכן יתר הנסיבות אשר יהא בהן ללמד על יכולת השוטר להבחין בבירור כי אותה העבירה אכן בוצעה. מידת הפירוט הנדרשת נגזרת אף ממורכבות העבירה, ואין מקום להטלת חובת תיעוד רחבה יתר על המידה, מקום שהתיעוד הקיים עונה על דרישת דיות הראיות.

17. אשר לפסק הדין שהפנה אליו המערער רע"פ 6487/12 **דביר נג מדינת ישראל** (15.7.13), לעניין רישום פרטי הטלפון בדו"ח, אציין כי בית המשפט העליון, בהרכב תלתא, דחה את הבקשה למתן רשות ערעור שהגיש הנאשם אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של שימוש בטלפון נייד תוך כדי נהיגה ונדון לתשלום קנס בסך 2000 ₪ ולחודש פסילה על תנאי למשך שנתיים. הנאשם טען בכל הערכאות כי סירובו של השוטר לרשום את מספר הטלפון הנייד על אף דרישת הנאשם כמוהו כמחדל חקירה שצריך להוביל לזיכוי. טענה זו נדחת ע"י כל הערכאות תוך הדגשה כי "**להעדר הרישום לא היתה כל השלכה או רלוונטיות לתוצאות ההליך המשפטי בעניינו**". עם זאת, מצא בית המשפט העליון הזדמנות כדי להבהיר כי דעתו אינה נוחה מסירובו של השוטר לרשום את מספר הטלפון הנייד שבאמצעותו בוצעה, לכאורה, העבירה וסבר כי "**יש להנחות את כלל העוסקים במלאכת האכיפה בתחום זה, לציין במפורש את מספרו של הטלפון הנייד ואת תיאורו של המכשיר, בדו"ח שנרשם על-ידם, ובוודאי שיש לעשות כן, משהתבקשו לכך על-ידי הנהג...**".

18. בענייננו, די בתיעוד שהשוטר ערך על מנת לבסס את יסודותיה העובדתיים של העבירה ולהביא

להרשעת המערער בעבירה אשר יוחסה לו, מעבר לכל ספק סביר. השוטר תיעד את מיקומו ביחס למיקום הרכב בו נהג המערער, ואת אשר הבחין בו "דרך חלון קדמי ימני, שהיה שקוף וללא גורם מסתיר או מסנוור"- כי המערער "אוחז ביד ימין מתחת לקו חזה פלאפון כהה". כל אלו ועוד, מצאו ביטוי בנסיבות ביצוע העבירה כפי שתועדו על ידי השוטר. אף לא היה מקום כי השוטר יזהה בדיוק איזו פעולה בוצעה בטלפון הנייד על ידי המערער ולא היה מקום גם לרשום את כל פרטי הטלפון ואף לא נתבקש לכך על ידי המערער. לא למותר לציין כי השוטר תיאר בדוח כי הטלפון שאחז בו המערער בעת הנהיגה, היה בצבע כהה. אין נפקא מינה אם המערער שוחח עם מאן דהוא, אם הוא שיגר או קרא הודעה כתובה, אם הוא הפעיל ישומון כלשהו, ועוד כהנה וכהנה פעולות הניתנות לביצוע באמצעות מכשיר הטלפון הנייד. השימוש המדויק שנעשה בטלפון הנייד אינו מעלה ואינו מוריד, שכן על פי העבירה המנויה, וכפי שציין בימ"ש קמא, די בכך כי המערער אחז בטלפון הנייד בעודו נוהג.

19. אשר לכל המקובץ לעיל, אני מחליט לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

20. אשר לערעור על גזר הדין, וכדי להסיר ספק, אציין כי העונש שהוטל על המערער אינו חמור עד למידה שתצדיק את התערבות ערכאת הערעור. נקודת המוצא היא כי בית המשפט ייטה שלא להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים, או כאשר נפלה על פני הדברים טעות מהותית ובולטת בגזר הדין (ראו למשל ע"פ 4124/21 מדינת ישראל נ' רימוני, פסקה 10 (1.6.2022); ע"פ 1222/22 מדינת ישראל נ' נאצר, פסקה 10 (23.6.2022)).

21. יש לציין כי בהתאם לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, משעה שביכר הנאשם להישפט בגין דו"ח תנועה שקיבל ולנהל משפט הוכחות, אין בית המשפט כבול עוד לסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס - (ראו: ע"פ (י-ם) 2452/08 נעם פדרמן נגד מדינת ישראל (23.7.08)).

בעניין זה, ראוי לציין כי בעקבות הצעת בית המשפט העליון ברע"פ 5465/13 על עזר מור נ' מדינת ישראל (15.12.14), תוקן נוסח טופס 8א' לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (תיקון תשע"ו-2016), שם הוסף כי :

"מובא בזה לידיעתך, כי אם תבקש/י להישפט -

.....

(ב) בית המשפט מוסמך להטיל עליך עונש החמור מהקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס, ובלבד שלא יעלה על העונש המרבי הקבוע לעבירה."

לכן, לאחר שהמערער ויתר על זכותו לשלם את הקנס המקורי וביקש להישפט, בית המשפט אינו כבול בגזר דינו לגובה ברירת הקנס המקורי.

22. זאת ועוד, עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של המערער בתחום התעבורה מגלה כי רשומות לחובתו 50 הרשעות קודמות וכי הרשעתו האחרונה משנת 2023 ועניינה אי אחיזת הגה בשתי ידיים. עוד עולה כי המערער הורשע במספר עבירות של שימוש בטלפון, חלקן ישנות, האחרונה מבניהן משנת 2021. בנסיבות אלה, נוכח הסכנה בה העמיד המערער את עצמו ואת שאר המשתמשים בדרך בכך שאחז או השתמש בטלפון ללא דיבורית, איני סבור כי העונש שהוטל על המערער הוא עונש החורג ממתחם הסבירות, ולכן דין הערעור על גזר הדין להידחות.

23. בנסיבות אלה, נוכח העבר התעברותי, אשר נלקח בחשבון בעת גזירת העונש, לא מצאתי כי נפלה שגגה בשיקול דעתו של בימ"ש קמא ולא מצאתי עילה להתערבות בגזר הדין.

סוף דבר:

24. אני דוחה את הערעור על שני חלקיו, כך שעל המערער לשלם את הקנס שנגזר עליו בבימ"ש קמא תוך 90 יום מיום מתן פסק דין זה.

25. עיכוב ביצוע גזר הדין בטל בזה.

54678313

המזכירות תשלח לצדדים עותק מפסק דין זה בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, י"ח אדר ב' תשפ"ד, 28 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.